

Η αληθινή γυναίκα και η « Ημέρα της Γυναίκας ».

Γράφει η Μαρία Κορνάρου.

Την περασμένη Κυριακή 8 Μαρτίου, περνώντας τυχαία από το Πανεπιστήμιο κατά το μεσημέρι, συνάντησα την πορεία που διοργάνωσε κάποιο παρακλάδι του φεμινιστικού κινήματος για την Ημέρα της Γυναίκας. Εκεί πρωτοστατούσε η «σημαία» των ομοφυλοφίλων, η «σημαία» των τρανσέξουαλ, τα πλακάτ «Όχι στη βία, ναι στη λεσβία», ενώ οι διαδηλωτές ανταποκρίνονταν περισσότερο σε συνάθροιση κάποιου υπόγειου διαδικτυακού φόρουμ, παρά σε γυναίκες που ενδιαφέρονται να εορτάσουν την ημέρα του φύλου τους. Δεν έλειψαν τα σχόλια επί της επικαιρότητας με αιτήματα περί «μεταναστριών», «ανοιχτών συνόρων, και ασφαλώς πλακάτ γραμμένα στα τουρκικά. Την ατμόσφαιρα έδενε η παράλληλη διεξαγωγή διαδήλωσης για κάποιους απεργούς πείνας στην Τουρκία, που εύκολα συναντά όποιος περνά συχνά από τα Προπύλαια. Εμπρός σε τέτοιο θέαμα, ως γυναίκα, νιώθω χρησιμοποιημένη.

Η πορεία του φεμινιστικού κινήματος μέσα στα χρόνια είναι άξια να απορεί κανείς. Τα ορόσημα στην ιστορία τους, με τις κατακτήσεις των Σουφραζετών στη Γαλλία και αργότερα τις μαζικές διαδηλώσεις του «Μάη του '68», είναι γνωστά σε όλους. Και πριν από αυτά, η συμβολή του φεμινισμού ήταν πράγματι αξιόπαινη καθώς βοήθησε το «ασθενές φύλο» να γίνει και αυτό άνθρωπος, από εκεί που ομοίαζε με τους δούλους ως προς την στέρηση των περιουσιακών και πολιτικών δικαιωμάτων. Η εικόνα της γυναίκας ως έρμαιο της μοίρας, ως ύπαρξη προορισμένη να εξυπηρετεί τον άνδρα της και να γεννάει παιδιά, είναι πλέον

κομμάτι του παρελθόντος. Γνωρίζω ότι και εγώ χρωστάω στο φεμινιστικό κίνημα, ότι μπορώ να γράφω χωρίς χρήση ανδρικού ψευδωνύμου.

Ακολούθησε τις σπουδαίες πράγματι κατακτήσεις στον τομέα της ισότητας, η παρακμή του κινήματος, καθώς στερούμενο ουσιαστικού αντικειμένου μετά την κατάκτηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων, έθεσε ως πρώτο (ανομολόγητο) στόχο την εξίσωση των δύο φύλων. Παρά τις φεμινιστικές ιδέες τους, οι πρωτεργάτριες του κινήματος μάλλον διατηρούσαν στο υποσυνείδητό τους την ανωτερότητα του ανδρός ως «ισχυρό φύλο», έτσι θέλησαν να ράψουν τη γυναικεία φύση στα ανδρικά καλούπια. Από εκεί προέκυψαν τα αιτήματα για όμοια ένδυση της γυναίκας με τον άνδρα, για όμοιες επαγγελματικές επιλογές της γυναίκας με τον άνδρα και για κατάληψη ισάριθμων θέσεων εξουσίας από τη γυναίκα. Όπως πολλοί έχουν επισημάνει, ο λόγος που καίτοι πολίτης με πλήρη δικαιώματα, η γυναίκα δεν ακολουθεί όμοια σταδιοδρομία με τον άνδρα, είναι η ιδιαίτερη γυναικεία φύση της, που διακρίνεται από ξεχωριστές δυνατότητες και χαρακτηριστικά. Δεν είναι τυχαίο, ότι το φεμινιστικό κίνημα πολεμά πρώτα από όλα την αποκλειστικά γυναικεία υπόθεση της μητρότητας, θεωρώντας την τροχοπέδη στην επιτυχή εξίσωση ανδρών και γυναικών.

Ο σύγχρονος φεμινισμός, του «τρίτου κύματος», κατέστη από κίνημα εξισωτισμού, κίνημα παραλογισμού. Ταυτίστηκε ιδεολογικά και ουσιαστικά συγχωνεύτηκε με τις οργανώσεις προώθησης της ομοφυλοφιλίας και του τρανσεξουαλισμού, με τους αντιεξουσιαστές, και με διάφορες άλλες ομάδες που δίνουν την εντύπωση ότι υπάρχουν από μίσος για την κοινωνία και όχι για να προσφέρουν στην κοινωνία. Αγνοώντας ότι νομιμοποιητικός παράγοντας για κάθε πολιτικό κίνημα είναι η διάθεση συνεισφοράς και η στοιχειώδης αγάπη στον άνθρωπο. Η άοριστη οργή και το κάθε λογής μίσος (ταξικό, έμφυλο ή ό,τι άλλο), είναι παράγοντες εκφυλισμού ενός πολιτικού κινήματος σε υστερική κρίση εφηβείας και εγωισμού.

Αναρωτιέμαι, εάν έχουν θέση στο σημερινό φεμινισμό οι γυναίκες που δεν συντάσσονται με τα απερίγραπτα ιδεολογήματα που έχει υιοθετήσει. Οι γυναίκες που εργάζονται πλήρες ωράριο και παράλληλα ασχολούνται με ένα νοικοκυριό τόσο φορτωμένο που θα μπορούσε να αποτελέσει από μόνο του πλήρη εργασιακή απασχόληση. Οι γυναίκες που θυσιάζουν την καριέρα τους και αναλαμβάνουν τον αποκλειστικά γυναικείο αγώνα της μητρότητας, της πολυτεκνίας. Οι γυναίκες που επιλέγουν να ασχοληθούν με την εκπαίδευση, με τη νοσηλευτική, με τον λεγόμενο

«τομέα φροντίδας». Οι γυναίκες που νιώθουν δέος μπροστά στη ζωή που φυτρώνει μέσα τους, και θεωρούν ύβρι να την θανατώνουν με το νόμο και κρατική κάλυψη των ιατρικών εξόδων. Οι γυναίκες που σέβονται το σώμα τους και εκτιμούν την αγνότητά τους, που προτιμούν την αξιοπρέπεια από την προκλητικότητα. Οι γυναίκες που θεωρούν μεγάλη ανάμεσά τους και τιμή για το φύλο τους την Παναγία, και όχι τη Σιμόν ντε Μποβουάρ. Οι γυναίκες που αγαπούν την γυναικεία φύση τους για αυτό που είναι, χωρίς να επιθυμούν να την φέρουν πιο κοντά στα ανδρικά πρότυπα.

Οι γυναίκες αυτές, δεν είναι λίγες. Είναι όμως προδότες του φύλου τους κατά το σημερινό φεμινιστικό κίνημα, που θέλησε να υποδουλώσει τη γυναικεία ιδιαιτερότητα στην πολιτική σκοπιμότητα. Που λογίζει για γυναίκα όχι όποια φέρει τη γυναικεία φύση, αλλά όποια (και όποιον) ασπάζεται την συγκεκριμένη πολιτική γραμμή. Ισοπεδώνει, τελικά, την γυναίκα. Κάπου την χάνει, την ξεχνά...

Πηγή : www.antibaro.gr/article